

In de Eerste Kamer, no. 5

Lieve lezers,

Het seizoen loopt ten einde. Nog vijf vergaderingen en dan treedt een nieuwe club senatoren aan. Vóór het zover is wordt in alle fractiekamers koortsachtig overlegd, afgewogen en gegokt. Doen we deze wet nog vóór of toch erna? Gokken we erop dat in de nieuwe senaat meer tegenstanders zitten, of juist meer voorstanders?

Vooraf de coalitiepartners loeren naar elkaar. Tja, het kan wel zijn dat deze wet in het regeerakkoord is afgesproken, maar inmiddels zijn we er het gezien het verkiezingsresultaat niet meer mee eens en als senaat hoeven we ons niet aan dat regeerakkoord te houden, toch? Maar ja, dan hebben we voorzitter Ankie, die wil dat alles is afgerond voordat ook zij vertrekt.

Politiek is dus ook *emotie*. Dat kan zomaar leiden tot een *motie*.

Bij het wetsvoorstel over de afschaffing van Majesteitsschennis verliep het debat ordelijk totdat... er een brandbrief arriveerde uit het eiland Sint-Maarten. De regering daar was niet geconsulteerd over de Majesteitswet en dat was in strijd met het Koninkrijksstatuut. Dat bleek een gouden kans voor enkele tegenstribbelende partijen. Ze eisten dat toestemming werd gevraagd aan Sint-Maarten, voordat we verder gingen vergaderen. Verbijstering alom, driftig geblader in het Statuut, een stormloop op de voorzitterstafel: 'stel uit, luister niet naar die onzin.' De indiener en de minister liepen te stampvoeten, wat was dit voor zootje. Ik probeerde de gemoederen te kalmeren en wist een paar verstandige senatoren daarin mee te krijgen. We produceerden een motie. Daarin vroegen wij de regering om, indien de wet werd aangenomen, in overleg te treden met het eiland 'teneinde de concordantie te bevorderen'. De volgende week werden de wet en de *motie Andriessen* met flinke meerderheid aangenomen.

Plots opkomende emoties waren er ook in Boekarest, waar ik deelnam aan een interparlementaire bijeenkomst over de Europese politie. De bijeenkomst verliep zoals het hoorde en het was fijn om te merken dat we zo goed samenwerken in Europa. Totdat het ging over de vraag wie er in de Raad van Bestuur mocht zitten. Roemenië en de Bulgarije wilden alle twee, maar dat kon niet, de Hongaren mengden zich erin en een Vijfsterren dame uit Italië sloeg met de vuist op tafel: 'democrazia, democrazia!' De voorzitter, van wie ons al bekend was dat zij tot de corrupte Roemeense elite behoorde, stookte de boel flink op en de vergadering eindigde in wanorde.

Ook in de UK beheerst de emotie het parlementaire debat. Des te verrassender dat ik een telefoontje kreeg uit het House of Lords. De oplettende lezer weet misschien dat ik onlangs de Wet op het online gokken behandelde. Dat was ook een Lord opgevallen, die wat wil veranderen aan de gokwetgeving in eigen land. Hij stuurde mij zijn assistente. Dat leidde voor beide kanten tot een verrassende ontmoeting. Voor mij om bij te mogen dragen aan Engelse politiek, voor de assistente om onze manier van werken te ontdekken. 'Dat iedereen zomaar over het Binnenhof mag lopen, niemand heeft mij gefouilleerd, zijn de mensen die jou zo aardig groeten echt van andere politieke partijen?' Democratie in Nederland, zo'n ontspannen sfeer, ze kon er maar niet over uit.

Daar wou ik deze keer maar mee afsluiten.